

Forslag til lov om ændring af lov om banker og sparekasser og realkreditloven. (Afskaffelse af ministerudpegede bestyrelsesmedlemmer i pengeinstitutter og realkreditinstitutioner).

Af Kirsten Jacobsen (FP) m.fl.

(Fremsat 31/1 92).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Industriministeren (Anne Birgitte Lundholt):

Fremskridtspartiets forslag til afskaffelse af offentlige repræsentanter i pengeinstitutter og realkreditinstitutioner minder meget om den debat, der fandt sted under behandlingen af realkreditloven sidste år, og derfor kan jeg generelt henvise til disse drøftelser.

Jeg er principielt enig i, at meget kunne tale for at undgå offentlige repræsentanter i private virksomheders bestyrelser og herunder jo også pengeinstitutter. De synspunkter, som Fremskridtspartiet fremlægger som begrundelse for afskaffelse af de offentligt udpegede repræsentanter, har derfor langt hen ad vejen min sympati. Det må vel nok erkendes, at de formål, der i 1974 var grundlaget for at indføre en lov-mæssig adgang til offentlig repræsentation, kan være vanskelige at forfølge i praksis for de offentlige repræsentanter i pengeinstitutterne. Formålet var dengang for knap 20 år siden at medvirke til, at samfundsmæssige interesser og synspunkter, herunder erhvervspolitiske mål-sætninger og Nationalbankens fastlagte pengepolitik, kunne indgå i bestyrelsens drøftelser og i dens beslutningsgrundlag; det må siges at være en stor mundfuld. Formålet har således ikke været, som man ellers kunne tro, at tilføre bestyrelserne en særlig ekspertise, eller at de offentlige repræsentanter skulle være kontrol-lanter for det offentlige.

Uanset hvilke formål der ligger bag ordningen, kunne det selvfølgelig være gavnligt med en fordomsfri diskussion af værdien af de offentligt udpegede repræsentanter, men jeg vil gerne her gøre opmærksom på, at jeg mener, spørgsmålet bør ses i sammenhæng med alle de relevante pengeinstitutter og -institutioner, og samtidig bør det overvejes i en bredere sammenhæng ikke mindst i lyset af den udvikling, der er sket, siden vi indførte repræsentanterne. Jeg tror også, at ordningen for sparekasserne,

som er ret så gammel, er knyttet til så mange traditioner, at det bestemt ikke er noget, man blot lige ændrer ved et politisk snuptag.

Det skal imidlertid ikke hindre, at der åbnes for en bred debat om formålet med de offentlige repræsentanters funktion og virkemåde. Jeg deltager meget gerne i en åben diskussion herom, men kan altså ikke give tilslutning til at vedtage lovforslaget, som det ligger nu.

Erling Olsen (S):

Det er rigtigt, som ministeren sagde, at da vi fik de offentlige repræsentanter i pengeinstitutternes bestyrelser, havde vi en regulerings-økonomi, hvor vi havde kreditrationering, og hvor der fra Nationalbanken og andre myndigheder udgik henstillinger om de retningslinjer, man burde følge ud over, om et udlån eller en investering nu var driftsøkonomisk rigtig. Derfor kan man spørge: Hvad er egentlig meningen med at have offentlige repræsentanter i pengeinstitutternes bestyrelser nu, hvor vi er gået over til en ren markedsøkonomi, så tæt som man nu kan komme det i et velfærdssamfund? Jeg mener, at der fortsat er en god begrundelse for det, og det hænger sammen med, at de finansielle institutioner arbejder med betroede midler. Almindelige aktieselskaber sælger deres egne produkter, mens finansielle institutioner arbejder med betroede midler. Derfor kan man godt i et almindeligt aktieselskabs bestyrelse have repræsentanter for aktionærerne og for medarbejderne, men når man arbejder med de betroede midler, har man også brug for at have en repræsentation for forbrugereinteresser og for indskyderinteresser i bestyrelsen, og det er dér, jeg mener, at man har brug for fortsat at have offentligt udpegede repræsentanter. At man så også vil have brug for at få nogle nye retningslinjer udstedt af ministeren til disse repræsentanter, hvilket vi passende kan tage op til debat under behandlingen af lovforslaget i udvalget, er så en anden sag.

Min konklusion er derfor, at vi skal beholde de offentlige repræsentanter, og at vi også skal have dem ind i forsikringssselskabernes bestyrelser, for forsikringssselskabernes og pensions-selskaber arbejder også med betroede midler, og det, der er afgørende, når man skal varetage forbrugerssyn og indskyderinteresser, er ikke mindst, at ledelse og medarbejdere ikke i